

Arrest

nr. 263 691 van 16 november 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X
2. X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CAMERLYNCK
Cartonstraat 14
8900 IEPER

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Indiase nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 31 augustus 2021 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 juli 2021 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2021.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden, via een op 8 juli 2020 gedateerd schrijven, een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied,

het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. Op 16 juli 2021 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekers op 2 augustus 2021 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.07.2020 werd ingediend en op datum van 21.04.2021 werd geactualiseerd door :

[P.F.] [...]

[P.S.] [...]

Wettelijke vertegenwoordigers van:

[P.K.] [...]

[P.K.] [...]

Nationaliteit: India

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun eerste asielaanvraag werd afgesloten op 02.07.2018 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen kozen er echter voor om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten maar dienden op 26.11.2018 een tweede asielaanvraag in. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 22.08.2019 met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De gelijktijdig ingediende asielaanvraag van hun minderjarige zoon in eigen naam wordt eveneens negatief afgesloten op 22.08.2019 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 02.06.2020 dient enkel mijnheer een asielaanvraag in. Deze aanvraag wordt negatief afgesloten op 28.05.2021 met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 05.09.2019 dient hun minderjarige dochter in eigen naam een asielaanvraag in, deze wordt afgesloten op 22.07.2020 met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 16.04.2021 dient hun minderjarige dochter een tweede asielaanvraag in die wordt afgesloten op 01.07.2021 met een beslissing tot niet ontvankelijkheid door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Hun minderjarige zoon diende op 16.04.2021 eveneens een nieuwe asielaanvraag die werd afgesloten op 30.06.2021 met beslissing tot niet ontvankelijkheid door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

De duur van de asielprocedures – namelijk twee maanden voor de eerste, negen maanden voor de tweede, bijna één jaar voor de procedure van mijnheer, bijna elf maanden voor de eerste procedure van hun dochter en drie maanden voor de tweede procedure van hun zoon en van hun dochter – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beroepen zich op de scholing van hun dochter [K.] die de lessen volgt in het eerste leerjaar (ter staving waarvan rapporten uit het 1ste en 2de leerjaar worden voorgelegd). Het feit dat hun kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing

van hun kind plaatsvond in precair verblijf en dat haar opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om haar ontwikkeling toch zo normaal mogelijk te laten verlopen.

Het feit dat hun kind in België school gelopen heeft, geeft enkel aan dat haar het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst precaire verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen, die aan hen al betekend werden. Zij lieten het schoolbezoek van hun kind bewust plaatsvinden in deze precaire situatie. Bovendien kan er, gelet op de nog jonge leeftijd van hun dochter (namelijk negen jaar), er redelijkerwijze van uit kan worden gegaan dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal - waarvan zij trouwens al minstens noties heeft aangezien zij pas sinds mei 2018 in België verblijft - en onderwijs in het land van herkomst beschikt (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, Mehemi v. Frankrijk; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, Keles v. Duitsland, par. 64; en EHRM 31 januari 2006, nr. 50252/99, Sezen v. Nederland, par. 47 en 49. In EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM, Onur v. Verenigd Koninkrijk).

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun zoon in België geboren is en dat België voor hem zijn vaderland is en het Nederlands zijn moedertaal. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgisch recht, niet automatisch[...] enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Verzoekers maken niet aannemelijk dat hun kinderen geen enkele band met India hebben, noch dat ze een zodanige taal- en culturele achterstand hebben dat ze in India niet zouden kunnen aansluiten op school. Hoewel hun zoon niet in India is geboren, heeft hij wel via zijn ouders een band met India. Verzoekers hebben immers de Indische nationaliteit en zijn in India geboren. Hun dochter is eveneens in India geboren, bracht er haar eerste zes levensjaren door en heeft eveneens de Indische nationaliteit. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Indische taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was.

Betrokkenen beroepen zich op het kinderrechtenverdrag, met name op artikel 3. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kunnen verzoekers de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkenen niet concreet verduidelijken of aantonen dat een terugkeer naar het land van herkomst het belang van hun kinderen schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RVV nr 107.495 dd 29.07.2013). Betrokkenen wijzen er op dat uit het interview met het CGVS zou blijken dat hun dochter zich niets meer van India herinnert, dat zij beter Nederlands zou spreken dan Hindi, dat zij zich volledig aangepast zou hebben aan de Belgische samenleving die haar leefwereld geworden zou zijn, dat zij zich in India opnieuw totaal zou moeten aanpassen aan nieuwe levensomstandigheden wat een negatieve invloed zou hebben op haar persoonlijkheidsontwikkeling en haar schoolse prestaties. Echter, dit is louter de persoonlijke overtuiging van betrokkenen. We stellen vast dat hun dochter geboren is in India, dat zij daar haar eerste zes levensjaren doorbracht en dat zij pas in mei 2018 naar België kwam. Zij woonde dus langer in India dan in België. Haar scholing in België werd pas opgestart in september 2018, hun zoon dient zijn scholing nog op te starten. Buiten het feit dat hun dochter hier naar school gaat, tonen zij niet aan dat er sprake is van hechte opgebouwde banden buiten het kerngezin. Wat betreft de bewering dat hun dochter haar moedertaal (het Hindi en het Gujrati volgens de asielpcedure) niet meer voldoende zou beheersen, dit wordt niet aannemelijk gemaakt door betrokkenen. Het is zeer ongeloofwaardig dat betrokkenen in huiselijke sfeer niet hun moedertaal zouden spreken en dat de kinderen niet worden opgevoed in deze taal, niettegenstaande het mogelijk is dat de kinderen daarnaast ook het Nederlands zouden leren. Bovendien merken we op dat de ouders er steeds van op de hoogte waren dat hun verblijf precair was en scholing van hun dochter slechts een tijdelijke oplossing. De ouders dienden hun dochter tegen de nadelen van een eventuele terugkeer te beschermen door haar haar moedertaal aan te leren. Dit wordt ondersteund door de vaststelling dat huidige aanvraag 9bis geen enkel bewijs bevat dat mevrouw Nederlandse taallessen gevolgd heeft waardoor het dan ook niet

geloofwaardig is dat zij het Nederlands dermate beheerst dat zij haar kinderen in deze taal kan opvoeden. Betrokkenen tonen bovendien niet aan waarom hun dochter het Hindi niet zou kunnen leren of zich niet meer zou kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal. Gezien de asielprocedures van betrokkenen en van hun kinderen zelf negatief werden afgesloten, blijkt dat de kinderen geen ernstige moeilijkheden riskeren in het land van herkomst. Verder worden de kinderen niet gescheiden van hun ouders. Uit het administratief dossier blijkt dat verder dat het gezin nog banden heeft met het land van herkomst, met name naaste familiebanden. De kinderen kunnen bij een terugkeer dus opgenomen worden binnen hun ruimer familiaal kader. Betrokkenen tonen niet aan dat hun situatie in het land van herkomst bij een terugkeer penibel zal zijn, integendeel zij beschikken nog over verschillende sociale contacten waarop zij beroep kunnen doen. Verder tonen zij niet aan dat hun kinderen zich niet zouden kunnen aanpassen aan een leven in India, nadat zij zich eerder vlot kon aanpassen aan een leven in België. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dus dat betrokkenen het niet aannemelijk maken dat het belang van hun kinderen geschaad zal worden bij een terugkeer naar het land van herkomst of dat hun dochter geschaad zou worden in haar persoonlijkheidsontwikkeling en schoolse resultaten.

Betrokkenen beroepen zich op de huidige COVID-19 pandemie en de verplaatsings- en reisbeperkingen die daarvan het gevolg zijn als buitengewone omstandigheid. Vooralsnog moet de corona-pandemie worden beschouwd als een probleem van tijdelijke aard waarvan kan worden verondersteld dat deze ooit voorbijgaat. Verzoekers maken ook niet aannemelijk dat de reisbeperkingen van die aard zijn dat zij onmogelijk zouden kunnen terugkeren naar het land van herkomst (RVV, arrest nr 246450 van 18 december 2020). Zo tonen zij niet aan dat er geen vluchten zijn of dat hun reis als niet-essentiële verplaatsing zou worden beschouwd (RVV, arrest nr 245338 van 1 december 2020). Betrokkenen maken niet aannemelijk dat zij, als Indische onderdanen, niet zouden kunnen terugkeren naar India. Zij tonen niet aan dat zij, als Indiërs, vruchteloze pogingen hebben ondernomen om naar India terug te keren. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen over een blanco strafblad beschikken, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van integratie (met name het feit dat zij zich sinds hun aankomst goed geïntegreerd zouden hebben, dat zij zich zouden hebben aangepast aan de Belgische levenswijze en gebruiken, dat zij zich ten volle zouden inspannen om zich te integreren in hun plaatselijke leefwereld, dat mijnheer zich ten volle zou voorbereid hebben op het beroepsleven, dat hij zich zo snel mogelijk zou willen inschakelen in het arbeidsproces, dat tewerkstelling de best mogelijke vorm van integratie zou uitmaken en dat hij daaraan zeker zal voldoen, dat hij een uitstekend cricketspeler zou zijn die er alles aan zou doen om deze sport te promoten en toegankelijk te maken voor iedereen, hij zou de drijvende kracht zijn achter het initiëren van deze sport in de leperse regio, dat het zijn droom zou zijn een cricketteam op te richten, dat hij hiervoor samenwerkt met tal van instanties zoals de sportdienst leper, de jeugddienst leper, de [G.I.] vzw, en de jeugdobbouwwerkdienst [U.d.M.] Vzw, dat hij geholpen zou hebben met de jaarlijkse support-dag, dat hij lessen Nederlands gevolgd zou hebben, dat hun leefwereld in België zou zijn, dat het centrum van al hun activiteiten in België zou liggen, dat hij verschillende verklaringen op eer inzake forfaitaire onkostenvergoeding vrijwilligers voorlegt evenals zes deelcertificaten Nederlandse taallessen, zeven getuigenverklaringen, drie krantenartikelen, een informatienota inzake de rechten en plichten van een vrijwilliger, drie verslagen van cricketvergadering[n] en de statuten van de feitelijke vereniging [I.C.T.]) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

Zij verschaffen de volgende toelichting:

"De beroepsgrief is de gebrekkige materiële motivering van de bestreden beslissing. De aangehaalde argumenten kunnen de beslissing niet dragen.

1. De bestreden beslissing stelt :

'Betrokkenen beroepen zich op kinderrechtenverdrag, met name op artikel 3. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft : de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd. 29.07.2013, RVV nr., 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kunnen verzoekers de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen.

2. De bestreden beslissing stelt dus dat het Verdrag inzake de Rechten van het Kind, op 20 november 1989 te New York aangenomen (verder het Kinderrechtenverdrag genoemd) geen directe werking heeft in het Belgisch recht, en dat de geest, de inhoud en de bewoordingen op zichzelf niet toepasbaar zijn zonder verdere reglementering, precisering en vervollediging.

Nochtans bevat het Kinderrechtenverdrag een aantal waarden en normen die op kinderen betrekking hebben en die als universeel dienen beschouwd te worden, en die bijgevolg het globale (en dus zeker het Belgische) rechtsdenken transcenderen.

Deze normen en waarden zijn universeel, ze stellen het belang van het kind voorop, en ze behoeven geen verdere reglementering, precisering en/of vervollediging om toepasbaar te zijn.

Een schending van deze waarden en normen is voldoende om te leiden tot de vernietiging van een beslissing, zonder dat dient verwezen te worden naar de bewoordingen waarin deze waarden en normen vervat zijn.

3. Overigens wordt dit impliciet erkend in de bestreden beslissing, maar er wordt gewezen op een aantal argumenten waaruit zou moeten blijken dat de schending van deze waarden en normen toch zo erg niet is.

Zo wijst de bestreden beslissing erop :

- dat de dochter van verzoekers in India geboren is en daar haar eerste zes levensjaren doorgebracht heeft ;

- dat haar scholing in België pas in september 2018 opgestart is, en dat de scholing van haar broer nog dient te beginnen ;

- dat er geen hechte opgebouwde banden buiten het kerngezin zouden zijn ;

- dat de kinderen van verzoekers bij een terugkeer naar India het Hindi zouden kunnen aanleren, zodat zij zich zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal.

Alhoewel sommige van deze argumenten niet volledig onjuist zijn, valt uit een belangenafweging van de totaliteit van de aanwezige elementen en argumenten toch af te leiden dat een eventuele terugkeer naar India zeker niet in het belang van de kinderen is, en het belang van de kinderen dient in casu als doorslaggevend beschouwd te worden.

Hieruit dient er besloten te worden dat, op basis van de toepassing van de universele waarden en normen van het Kinderrechtenverdrag, en het belang van de kinderen in huidige concrete aangelegenheid, de aanvraag tot humanitaire regularisatie als ontvankelijk dient beschouwd te worden, zodat er dieper dient te worden ingegaan op de vraagstelling m.b.t. de gegrondheid van de aanvraag tot humanitaire regularisatie.

4. M.b.t. de gegrondheid van de aanvraag van verzoekers kan er o.a. erop gewezen worden :

° dat zij zich sinds hun aankomst in België goed geïntegreerd hebben, en dat zij zich aangepast hebben aan de Belgische levenswijze en gebruiken ;

° dat eerste verzoeker zich ten volle voorbereid heeft op het beroepsleven, en dat het zijn vaste betrachting is niet afhankelijk te blijven van een of andere uitkering, maar integendeel zich zo vlug als mogelijk in te schakelen in het arbeidsproces ; dienaangaande heeft hij een stuk voorgelegd, waaruit blijkt dat hij een arbeidsbetrekking zal kunnen uitoefenen als hij over een wettige verblijfsstatus zal beschikken (stuk 5 stukkenbundel verzoekers) ;

° dat eerste verzoeker een uitstekend cricketspeler is, en dat hij er alles aan doet om deze sport te promoten en voor iedereen, en vooral voor jongeren, toegankelijk te maken ; zo heeft hij erop gewezen dat hij de drijvende kracht is achter het initiëren van deze sport in de leperse regio, en dat er met de steun van de sportfunctionaris [T.N.], de jeugdobbouwwerker [W.B.] en de vormingswerker [D.B.] op regelmatige basis cricketinitiaties aangeboden worden op het sportterrein op het leperse Minneplein.

De bestreden beslissing heeft deze argumenten niet geëvalueerd, zagezegd omdat de aanvraag niet ontvankelijk zou zijn. Supra werd reeds erop gewezen dat de aanvraag wel degelijk als ontvankelijk dient beschouwd te worden, zodat er rekening dient gehouden te worden met de argumenten die de gegrondheid van de aanvraag betreffen.

Uit de hierboven aangehaalde argumenten dient besloten te worden dat de aanvraag van verzoeker niet enkel ontvankelijk, maar ook gegrond is."

2.2.1. De door verzoekers aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht moet in voorliggende zaak worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verweerder oordeelde in casu dat de door verzoekers aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kunnen indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verzoekers stellen in wezen niet akkoord te gaan met verweerders standpunt dat de door hen aangevoerde argumentatie inzake het hoger belang van het kind en het Kinderrechtenverdrag niet toelaat het bestaan van een buitengewone omstandigheid vast te stellen.

Allereerst lijken verzoekers te willen voorhouden dat verweerders overweging dat de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag geen directe werking hebben niet correct is. De Raad kan in dit verband slechts opmerken dat verweerder terecht heeft gemotiveerd dat de Raad van State reeds herhaalde malen oordeelde dat de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. De Raad van State stelde duidelijk dat deze verdragsbepalingen geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen zijn die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen en dat aan deze bepalingen derhalve een directe werking moet worden onzegd. Verweerder heeft dan ook op goede gronden geoordeeld dat verzoekers niet dienstig kunnen aanvoeren dat het niet ontvankelijk verklaren van hun aanvraag om machtiging tot verblijf een schending zou inhouden van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag.

Daarnaast stellen verzoekers dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van normen en waarden die universeel zijn. Zij willen hiermee schijnbaar aangeven dat verweerders argumentatie in de bestreden beslissing aangaande de situatie van hun kinderen kennelijk onredelijk is.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat verweerder duidelijk rekening hield met het hoger belang van verzoekers' kinderen. Verweerder heeft uiteengezet waarom hij geen geloof hecht aan verzoekers' bewering dat een terugkeer naar India een negatieve invloed zou hebben op hun kinderen. Hij heeft hierbij geduid dat verzoekers' oudste kind in India werd geboren en zes jaar in dat land verbleef, dat het jongste kind nog niet naar school gaat, dat niet blijkt dat de kinderen hechte banden in België hebben buiten het gezin en dat niet kan worden aangenomen dat de kinderen het Hindi of Gujarati niet zouden kennen. Verweerder heeft er wat betreft dit laatste op gewezen dat geen enkel bewijs voorligt dat verzoekster de Nederlandse taal machtig zou zijn en dus niet kan worden aangenomen dat zij haar kinderen in het Nederlands zou opvoeden. Hij heeft ook gesteld dat niet wordt aangetoond dat verzoekers' dochter, die reeds naar school gaat en die zich voorheen al eens moest aanpassen aan een leven in een ander land, het Hindi niet meer zou kunnen aanleren en zich niet meer zou kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal. Verweerder heeft tevens aangegeven dat het in het hoger belang van de kinderen is dat deze bij hun ouders kunnen blijven. Hij heeft ook vastgesteld dat er nog naaste familieleden in India verblijven en dat niet blijkt dat zij in hun land van herkomst in een penibele situatie zullen terechtkomen. Verzoekers weerleggen de correctheid van deze argumentatie niet.

Verzoekers tonen door te benadrukken dat het hoger belang van hun kinderen doorslaggevend moet zijn niet aan dat verweerder niet is uitgegaan van een correcte feitenvinding, dat hij niet de gepaste aandacht besteedde aan de belangen van hun kinderen of dat hij kennelijk onredelijk optrad.

Nu niet blijkt dat verweerder onterecht concludeerde dat verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is, kunnen zij ook niet worden gevolgd in hun stelling dat verweerder de elementen die zij aanvoerden ter staving van de gegrondheid van deze aanvraag diende te onderzoeken.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.2.2. Gezien het voorgaande kan ook niet worden besloten dat de door verzoekers aangevoerde schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag aanleiding kan geven tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend eenentwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK